

tidligere Vending, syntes det ærede Medlem var mærkeligt. Jeg vil svare ham, at han benyttede en gammel Vittighed, og jeg laante kun fra mig selv ved en tidligere Lejlighed, men det ærede Medlem benyttede en Familie-vittighed, han laante af Familiekassen. Jeg skal nærmere forklare, hvorledes det forholder sig. En nær Slægtning af det ærede Medlem har en Gang haft en Strid i Maanedskriftet „Tilfueren“ med en nu afdød Forfatter, hvor noget lignende Spørgsmaal som dem, jeg her behandler, kom op. Han brugte saa lige overfor denne Forfatter Udtrykket Teronimus, han raabte Teronimus efter ham, men altsaa har det ærede Medlem her laant. Ganske vist have nære Slægtninge jo fælles Kasse, men det var altsaa dog en Familie-vittighed, der blev benyttet her, og naar man tager sig selv en saadan Frihed, mener jeg ogsaa, man maa tillade en Mand at benytte en Vending, han en Gang selv har benyttet. Men jeg synes at se lidt mere end en Familie-vittighed deri, jeg synes at se en Familietaktik hos det ærede Medlem. Han talte nemlig om, at det var fordelagtigt at bruge Ord som Moral, Dyd og slige Ting; det var Ord, som man aldrig skulde være angst for at bruge, man kunde saa udmærket staa sig i Verden ved netop at bruge disse Ord; man opnaaede saa gode praktiske Resultater, fik saa mange nye Venner, mens derimod de stakkels forfulgte, som han lod skinte, at han selv hørte til, bleve bestandig overvældede ved Hjælp af disse Ord. Det er en gammel Familietaktik, det er et Forsøg paa at slaa sig op som Martyr, en Fremgangsmaade, jeg bestandig har misbilliget, og jeg har bestandig i Modsætning til den set det som noget saa overordentlig smukt hos en Mand — den store Digter, som ogsaa blev citeret for et Par Dage siden her i Salen, Bjørnstjerne Bjørnson — en Ytring, som han en Gang brugte, jeg tror, det var i et Brev: „Jeg vil prygle, og jeg vil prygles i Norge“ — ja „i Norge“ kommer jo ikke denne Sag ved. De Herrer ville gerne prygle i Danmark, men i det Djæblit, man slaar igen imod dem, saa ere de straks rede til at flette Martyrtraansen om sig. Jeg tror ikke, det er en mandig Fremgangsmaade, jeg tror, den er temmelig skallingeagtig ligefrem. Det ærede Medlem spottede en Del over den

politiske Holdning, jeg overhovedet har indtaget, og det giver mig en Berettigelse til i ganske korte Træk at tale derom. Jeg har allerede berørt det, og skal ikke dvæle længere der-ved, disse Ting ligge jo aabenlyst for alle. Jeg vil nu sige, at jeg sent kom til at deltage i Politiken. Jeg var f. Eks. ikke med og var forunderlig aandsfraværende, var beskæftiget med andre Ting i det Aar, som egentlig danner Udgangspunktet for alle politiske Eksposeer, det sørgelige Aar 1866, da Højrerævene og Venstregæssene reviderede den danske Grundlov. Jeg vil

Formanden (Høgshro): Jeg maa dog bede det ærede Medlem, hvis det var ham muligt, at moderere sine Udtryk, saa vel de mod enkelte Personer som mod hele Klasser af Samfundet.

Bingel: Jeg vil da kun gaa tilbage til den Tid, hvor Visnepolitiken gik hen imod Slutningen, og hvor Afgørelsens Stund nærmede sig. Det var den Gang, jeg kom ind i Politiken, og jeg kan ikke nægte, at da har jeg været med i denne Politik og bærer Medansvaret derfor; jeg har ogsaa min Del i, at der ikke var truffet ordentlige befindige Forholdsregler rundt omkring i Landet, for at der, hvis denne Politik blev ført over i sine Konsekvenser, hvoraf den første som bekendt er en gennemført Stattenægtelse, saa virkelig kunde blive taget med Kraft fat paa disse Ting. Jeg har min Part deri, det skal jeg aldrig fragaa. Men da nu som sagt denne Politik viste sig uholdbar, og da der ingen tilstrækkelige Forberedelser vare truffet, og da Venstre maatte gaa det lange Stykke tilbage fra den fremfødte Stilling, det havde indtaget, for langt tilbage i Terrænet at finde en ny Stilling, saa indsaar jeg, at dette maatte føre til en totalt forskellig Politik, og at denne Politik maatte være Forhandlingspolitik, og som jeg før sagde, jeg tog Del i denne Politik efter bedste Evne og støttede den overalt, hvor man brød sig om at høre min Forklaring. Men jeg har desværre ikke haft megen Glæde af denne Politik. Jeg vil dog sige, at jeg er aldrig gaaet med til den med den Tanke, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) forklarede i Gaar, at han var gaaet til den med, nemlig at den væsentlig